

го позна за достоенъ да му бѫде управителъ: врѣдомъ овчарскій сынъ намѣри послѣдователю; не-гова-та сила отъ день на день ся увеличиваше; по-вече-то войводы оставихѫ Константина и прѣминѫхѫ на онѫкъ странѫ, камъ кои-то и неблагодарный отъ царя си народъ прѣминуваше, а всичко това отваряше на Лагана пѫть за камъ прѣстола. Тогази Константинъ Тихо за да упази слабозащищаемѫ-тѫ си коронѫ, качи ся на колѣници и излѣзе съ войскѫ-тѫ си противъ главатаря на размирницы-ты; нѣ Лаганъ въ първо сраженіе разби царскѫ-тѫ войскѫ и самаго Константина улови, та му отсѣче главѫ-тѫ. Слѣдъ това по-голѣма-та чистъ отъ градове-ты ся прѣдадохѫ Лагану и той быде провъзгласенъ отъ народа за царь въ 1277 г.

ЛАГАНЪ.

За да влѣзе Лаганъ въ ряда на Бѣлгарескы-ты царе, трѣбаше да отнѣме коронѫ-тѫ изъ рѣцѣ-тѣ на царицѫ Маринѫ, която заедно съ сына си бѣ ся затворила въ Търново. Между тиля Михаилъ Палеологъ, като глядаше Лаганово-то напрѣднуваніе, на-мысли да тури рѣкѫ въ Бѣлгаринѫ, та да ся намѣси и той въ Бѣлгарескы-ты работы; а затова той призыва въ Цариградъ Ивана, Мичевый сынъ изъ Скамандрійскѫ-тѫ область и, по съвѣта отъ Патріарха Векка и отъ дръжавный Сенатъ, даде му за же-нѫ дѣщеринѫ си Иринѫ. Императоръ-тъ ся надѣяше, че съ това сродяваніе непрѣменно ще може да привлѣче на свою странѫ Търновескы-ты боляры;